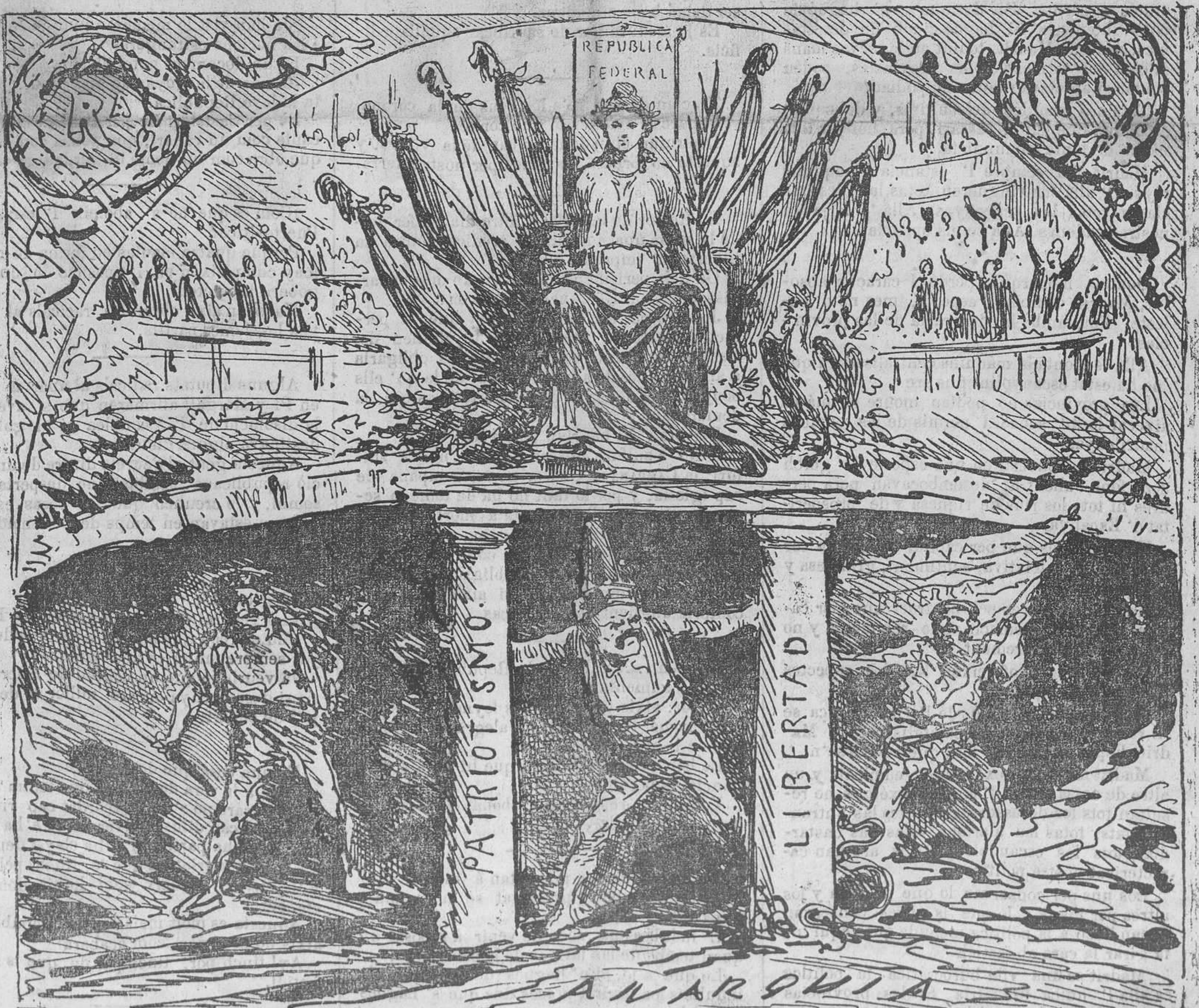


LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.



Per mes que quatre envejoses vulguin tirar-la á terra, tinguem confiança ab los pilans que la sostenen.

MADRID.



HA fou la cort corruptora de cent reys: la vila del privilegi y de l' esclavitut. A sas órdes las provincias se tornaban mudas. A sas miradas baixavan lo cap ab sumissió y respecte.

Madrid era la vila afortunada: las provincias sas esclavas. Madrid era Espanya: las provincias una especie de colonias de Madrid.

Alli hi reynavan quan no Carlos I lo qui esqueixá 'ls drets de Valencia, Felip II lo qui encengué las fogueras de la Inquisició y féu trossos las libbertats aragonesas al fer saltar lo cap de 'n Lanuza. Quan no Felip II, eran los superficials Felip III y Felip IV quins passejavan pèl mon lo espléndit manto de una grandesa mal conservada, manto ja degastat é irrisori: y quan no aquestos, era Carlos II lo embriuat lo imbecil que tenia en las sèvas mans los destins de la nació, y qui 'ls empettitia, deixantlos á las de un frare asquerós ó de un repugnant inquisidor.

Mort l' esperit nacional qu' es l' esperit de las provincias, morta l' idea de libbertat que es la autonomia provincial, la pobre Espanya tenia en lo cor un càncer que l' hi xuclava la sanch, y l' hi devorava la vida: l' absolutisme y la centralisació.

Ab los reys que vingueren darrera d' aquests no millorá pas gens la sèva sort.

Borbons eran tots, y 'ls Borbons no desmenteixen may la sèva rassa: ó son memos ó son cruels y pèrfits. Per dos que n' hi hagué de bons intents, n' hi hagué cinch de detestables, y desde Madrid, tenint en las sèvas mans la clau del torment de las provincias, podéu contar si apretavan tant com podian!

Tots nos recordém dels últims, y del cop d' escombra que fou necessari pera netejar á la patria de tanta inmundicia.

Madrid fou sempre l' estancia d' aquests reys. D' allá 'ns vingueren totas las desgracias y totas las vergonyas. Allá 's forjavan nostras cadenas. Allá se 'ns oprimia.

* *

Quan la monarquia perdé 'l caracter absolut, Madrid cambiá d' aspecte, mes no d' objecte. Fou també la desgracia de las provincias.

Allá 's montá la màquina centralisadora que 'ns ha estat escanyolint fins are.

Las provincias no podian moure la má ni aixecar lo dit sense 'l permís de las oficinas madrilenyas.

Madrid se convertí en una especie de gorch sens fons, ahont hi desembocavan pera perders'hi tots los rius de riquesa y de prosperitat d' Espanya.

Hi ha paissos que per capital tenen un cor que irradia iniciativa, sentiment, grandesa y prosperitat.

Ne hi ha d' altres pèl contrari que per capital tenen un estómach, que reb menjá y no dona mes qu' excrement.

París y Madrid ofereixen los dos aspectes d' aquest exemple.

De la descapitalisació de París, França se 'n ressentiria; de la descapitalisació de Madrid, Espanya no faria mes que revifarse'n.

Madrid manté un exercit d' empleats y un altre de cessants, y d' aquests exercits ne resultan tots los desassossegos, totas las intranquilidats, totas las alarmas, totas las bastardias, tots los escándols que fins are han caracterisat nostra política.

Los uns per conservar lo que menjan y los altres per menjar lo que 'ls altres conservan donan lloch á la política menuda que aquí 'ns fá girar la cara ab fástich.

Madrid es una vila burocrática: la política es allá l' única industria. Si las provincias no haguéssem de pagar las primeras materias,

enhorabona que fessin lo que 'ls dongués la gana. Are tenim un dret á resistirnos, á ser per mes temps las víctimas de la prosperitat d' aquella capital estéril.

Nosaltres no donarem lo crit de «¡Guerra á Madrid!» No: guerra á ningú: pau pera tot hom.

No volém ni siquiera passar comptes ab la vila de l' Os y retornar á las Provincias lo que se 'ls arrebatá: no, lo fet que s' olvidi.

Pero tampoch volém que 'l Madrid de demá siga 'l Madrid de fins are. Iguáli's ab las demás ciutats de la República: si 'n tèn ganas, treballi: sino, estiga's má sobre má, menji de lo que guanyi, y deixi á cada provincia que fassa lo mateix. No vulga ser curadora d' Espanya, que ja sabém administrarnos nostres béns sense necessitat d' estranys concells, ni de caríssimas recompensas.

La federació ha de rompre tots los exclusivismes, tots los privilegis, y á la federació hem d' anar, ciutadans, ab l' ánima decidida, lo cor obert y l' inteligencia clara.

BATAILLARAS

L' ajuntament de Sevilla pensa convertir moltas de las iglesias d' aquella capital en estudis de primera ensenyansa.

Los ángels de fusta d' avuy, se convertirán en angelets que anirán á rebre instrucció pera ser demá bons ciutadans.

Es lo medi millor de santificar aquells edificis.

Tractan de vendre's los béns de la corona. Vendre'ls aviat es lo que convé.

Destruim, ciutadans, lo cau de la vívora, y aquesta no tornarà may mes per nostra terra.

Lo Rector de San Pol l' altre dia vá fer desde la trona una furibunda prédica contra la libbertat d' imprenta.

Un dels periódichs que atacá ab mes encarnissament fou LA CAMPANA DE GRACIA.

Jo, govern, á n' aquesta gent que 's permet convertir la cátedra que n' diuhen del Esperit Sant en tribuna de club, los obligaria á aixecar una altra trona davant de la qu' ells ocupan, y á donar la paraula á tots los qui la demanessin.

Llavors l' hi haurian pogut dir:

—No 's sulfuri Mossen Fulano, no 's sulfuri: la CAMPANA DE GRACIA no es campana de cap iglesia, y per lo tant no ha de teme la sèva competencia. Toqui voste á morts y á bateig tant com l'hi donga la gana, y deixi que la CAMPANA repiqui á somaten contra 'ls carlistas, que aquesta es la sèva obligació, y no ha de deixar de cumplirla. Y si aixó l' hi cou, cómpris unguent de contra-cas.

¿No véu?.. Ab aixó de la República los carlins han aumentat.

Millor: aixís tindrem mes feyna.

L' home treballador s' alegra sempre de que no l' hi falti treball.

Lo bon cassador procura que hi haja abundancia de perdius.

Voluntaris republicans: bona cassera tindreu: aprofiteula.

Alguns carlins se presentan á indult.

Altres havens' hi presentat se 'n tornan á la partida.

L' indult es un modo de venir á reposar un quan temps de las fatigas de la campanya.

Lo que 's jo, si u' hagués de disposar, als indultats los tindria presos fins que s' hagués acabat la campanya.

Molt s' ha treballat á la tropa, á fi de que deixi 'l fusell y se 'n vaja á casa.

Qui aixó feya, ab coneixement ó sense coneixement, treballava pèls carlins.

Mentres la República tinga enemichs que l' hostilisin, mentres corrin per nostras montanyas salvatjes que la deshonorin, no es ni pot ser republicá qui vulga debilitarla, trayentli forsas, tant mes considerables, quan son las més organizadas.

Lo soldat que ab tant entussiasme ha victorejat á la República, sabrá cumplir ab son deber, dedicantli sos esforços.

La llicencia vindrá, quan haguém donat los despatxos als carlins.

Los carlins del nort, cantan la següent cor-randa:

«Amadeo no volém
Carlos seté no vindrá,
y mentres tant menjarém
y 'l poble es qui pagarà»

Aixó es veritat, pero també n' es aixó altre:

Carlinsots ja no volém.
Ja poden anar menjant
que 'l dia que 'ns enfadém
ab sanch lo vomitarán.

Se torna á parlar d' arreglo en la qüestió dels artillers.

Pero ells voldrian que se 'ls donés la rahò, tornantlos á sos puestos y deixant á l' Hidalgo sense mando.

¡Pobres artillers!

No 'ls queda altre recurs que resar una novena á Santa Bárbara, la sèva patrona.

¿Ja han vist lo memorandum de 'n Castelar á las naciones estrangeras?

Es un document notabilíssim.

Es una de las joyas de mes preu, qu' ostenta la jove República.

Bè per Castelar! Bè per l' home ilustre que canta com un canari, que pensa com un sabi, que obra com un home de verdadera energí!

¿Com es que no s' aboleix l' esclavitut á Puerto-Rico?

Perque quatre maulas en forma de radicals, may compleixen en l' oposició lo que en lo govern prometen.

Hasta en aixó obran los racials al revés de tots los demás partits.

Alguns diputats radicals al anar á trobar á en Pi y Margall afirmaren que s' avenian ab la disolució de l' Asambleja si 'l govern los destinava alguns districtes.

Aquesta gent al véure's dintre de una situació republicana, sembla que despertan de un somni, y 's creuhen que las cosas están aretal com estavan en temps de D. Amadeo.

¡Infelissos!

Llegim en lo *Cohete*:

«Lo general Gaminde ha arribat á Bayona. «Lo cárrech que aquest senyor ha desempeyat sempre millor es lo d' emigrat.»

Ja veuria jo que un consell de guerra aclarís si desempenya encare millor lo de traïdor y 'l de cobart.

Es una cosa que desespera.

Ja fá á la vora de un mes que tenim república, y encare no s' ha desbordat cap riu, ni hi ha hagut cap diluvi universal, ni s' ha tirat un tiro, ni s' ha partit, ni s' ha clayat dentellada á la primera criatura que 's troba pèl carrer, y 'l petróleo segueix sent líquit doméstich, etc. etc.

Aquesta es molt mala senyal. República que aixís no comensa ¿com acabarà?

Ay! tinch por, tinch por de que 's mori de fastidi.

Las elecciones tenen de ser libres, completamente libres. Deixar l' iniciativa a n' als districtes, y rebre als diputats que 'l Districte elegeixi.

Sols aixis las Constituyents serán una veritat y lo que adoptin tindrà condicions de solidés.

Tornéu á fer trampas, y darrera de ellas vindrá 'l ball de bastons com en la professó de Corpus.

—Com es que 'ls radicals s' oposan á la disolució de las Corts? ¿No van á convocarse Constituyents? Y donchs que volen?

—¿No sabs que voldrian? Tornar á manejar la máquina electoral, perque anessin las cosas á mida del seu gust, exercir pressió directe sobre 'l cos electoral y ferli vomitar altra vegada aquella récu de diputats ab noms que may ningú 'ls havia sentit.

Lo Rector Santa Cruz féu fusellar á una dona, per sospitas de que havia anat á passar un parte.

La infelís plorant confessá ser mentida, tot lo poble adverá lo que la dona assegurava; mes per aixó tinguéren de cumplirse los instints de ferositat de aquella fiera de la familia dels presbíteros

Mr. Thiers per compromisos que t' contrets ab los legitimistas, obra la frontera espanyola á n' als carlins.

Aquest maula s' haurá cregut que no l' entenem.

Ja vindrá l' hora de pasar comptes.

Per la nostra part prometém enviar á França escalfor verdaderament republicana, á fi de fondre la farisaica combinació que avuy hi domina.

Es aixó una venjansa; pero es una venjansa noble, que 'ns agrairá 'l poble francés.

FÁBULA.

Sa mare á un noy enfadós l' hi va dar una tanyina, aplicantli la botina en cert lloch que no hi ha ós.

Y tals fets lo bordegas pagá plorant ab delit: si no doná 'l dó de pit al menos doná 'l de nas.

Y ab véu forta y bèn sonora y ab bravura verdadera plorá per omplí una riera per espay de mes de un' hora.

Quan la tós l' hagué cansat á son llanto vá dar fi y sa mare l' hi vá dí:

—Gracia á Dèu que has acabat!

Mes lo xicot sens parar mal-carat y regyant, va dir:—Estich descansant per tornar á comensar.

Aixís los reys destronats en darnos mal temps se gosan: quan no conspiran, reposan y esperan no estar cansats.

MATA.

EPITAFIS.

Robellat, mitj fet malbé
Aquí un gros canó reposa..
(Si poguéssim dir tal cosa
que n' aniriam de bé!)

Aquí un ayguader hi jau...
(que no 'u senti en Nicolau!)

Una lira aquí somía
en passada benandansa.
T' lo cor fet una pansa
de patir tal malaltia.

Trovador del Bogatell
malas llenguas l' anomenan
quan sas sendras, vils, remenan,
y las passen pèl garbell.

Per cantar no valgué un pito,
per polítich cap diné;
d' ell si que 's pot dir bèn bé
que lo seu cap fou un mito.

Jau aquí un embaixador
que mes sembla un arlequí:
sempre fá ab lo cap que sí
y cobra qu' es un primor.

Una escombra l' amenassa
y una tunda se l' hi espera...
Ves qui ho fa; tenint p....
Ferho al bell mitj de una plassa!

UN QUE NO HI ERA.



—La República conserva á tothom los seus drets; mes no vol que ningú s' imposi á ningú. Davant de la llei tots som iguals. Per ço 'l seu establiment ha sigut sossegat y tranquil. Per ço no ha vulnerat interessos. Jo voldria que 'm diguessen á qui ha fet mal.

Un botiquer de creus y efectes militars:—A mi que tenia una existencia de una pila de mils duros en l' establiment.

Jo:—Ja veurá, guárdila cent anys y pèls muséus arqueològichs, los antiquaris l' hi pagarán molt bè.

En Saballs t' dos canons.
Si 'l podem agafar lo colocarem entre-mig dels dos y *barrabum!*

A San Quirse de Besora y altres punts de la montanya han tingut un carnestoltas magnífich.

Diu que 'l germá del Noy Terso s' hi trobava, ab la seva dona y que disposá un *besamanos* ab música, al qual hi assistiren tots aquells crachs, ab mes llana que 'ls moltons.

Molt dejorn comensa 'l rey de Besora á fer-se fer la mistat.

Pero no olvidi que tots los qui l' hi feren saben que hi ha un refrá que diu:

—Devegadas se besan mans, que voldrian véure's cremadas.

Pero ¿perque porta la dona per anar á campanya 'l Terso número dos?

¿Será perque á n' aquest xitxarel-lo l' hi agradan mes las batallas conjugals, que las batallas ab los lliberals?

—¿Qui 'us conté soldats? A casa vostra 'us esperan. Deixeu l' arma: la República es la llicencia absoluta.

—Que 'ns conta!

—Homes sí.

—Y si demá Carlos VII triunfava ¿vol dir que, no 'ns vindrian á treure de casa altra vegada? Quan la república no tinga enemichs... ¡Y á propòsit d' enemichs, espavilis é l' espavilo jo, que vosté n' es un!...

A l' India hi ha la costum d' empenyarse las donas.

Aquí á Espanya sense ser á l' India, nos hem empenyat la monarquia, y lo mes salat es que no anirém á recullirla may més.

Tots aquests partidaris del rey X, que buscan lo que no tenen, s' olvidan de una cosa.

Hi ha un medi d' establir una monarquia verdaderament popular.

Aquí Espanya que tanta afició hi ha á las rifas, podria rifarse 'l dret de seure en lo trono, encare que fos no mes que un dia, entre tots los espanyols.

Donantli lo mateix sou, qui hi segués guanyaria d' aquesta feta quatre mil drets.

Cad' any se deixarian 365 ciutadans contents.

Y no 's digui res, qu' are per rey es bó tothom.

M' agradaria trobarme dintre de la pell de un rey dels que hi ha hagut á Espanya.

Al veure al poble governarse per sí mateix ¿qué pensaria?...

¡Ah! lo qu' es jo 'm tornaria roig de vergonya, y potser com que tinch lo genit fort me saltaria la tapa del cervell.

¿De que serveix un cap de rey, si ja may mes ha de portar corona?

Máxima: Los reys en sos viatjes s' enduhen un cronista, que escriga l' historia d' ells. Mes si abdicen ó 'ls treuhen, sense cronista se 'n van, y aixó que tal viatge es lo més digne de passar á l' historia, per ensenyansa dels reys que puga haverhi demá á l' Africa, una vegada tot lo mon civilisat siga republicá.

Un aficionat á las afeccions atmosféricas escribia aquest dia:

Barómetro. Comensan á véure's capellans pèls carrers.

Termómetro. L' atmósfera republicana fa de mes bon respirar.

Hidrómetro. S' han evaporat las disoluciones de petróleo.

Vents. Los radicals huracanats: los republicans suaus.

A Valencia aquests dias á un capellá, se l' hi vá disparar un revólver que duya dintre de la sotana.

Se créu que 'l Santcristo que duya al costat del revólver, va tocar lo gatillo per comprometre'l.

Molt se parla de la batalla contra 'ls republicans.

¿Qui la donará?

Los soldats cridan «¡viva la federal!» Lo poble ho crida també. Lo poble y l' exercit s' abrassan. Y 'ls sabres de certs generals se robellan de despit dintre de la vaina.

Lo noy Terso assegura que dintre de una senmana será á Madrid.

Si s' está al frente del seu exercit no 'u dupto. D' aquí una senmana en Nouvilas l' haurá amarrat. Pero com per ell lo camí de Madrid es Pirineus enllá....

En Becerra digué:

«El mundo es de los valientes.»

Apa donchs: tu qu' ets gallego carrégate'l á las espatllas y empórtetel' en al pis de casa teva.

¿No'ls fá riure un tipo ordinari ab sabatas escotadas de xarol, tacó alt, guants de color de palla, americana de vellut y armilla blanca?

Donchs aquest figurí es un dels *valientes*: es lo mateix Becerra.

Si se'n riuhén, fassin de manera que no 'u senti perque sino 'ls desafiaria.

Diu qu' en Becerra vol ser dictador.

A no ser que dicti á un escrivent la seva dimissió de diputat, no se pas que dictará.

En catalá *becerro* vol dir badell.

Becerra voldrá dir badella.

—¿La vol rostida ú ofegada? me diu lo mosso de la fonda.

—Ofegada, ofegada.

Lo dia de la serracina á Madrid, quan se tractava del nomenament de un ministre de la

guerra 's presentá en Rivero y 's proposá á sí mateix.

Jo 'l nombro, y l' envió á Cuba. A beure!

¡SEMBLA IMPOSSIBLE!

LLETRETA.

¡Ja ha vingut! ¡Ja la tenim!

Ja 'l goig dins lo pit esclata.

Ja l' alegria sensata

dintre nostres cors sentim.

¡Ja ab República vivim!...

L' entusiasme indescriptible

nostre sentiment sensible

aletarga tant y tant,

que aqueixa ditxa tan gran

casi be *sembla impossible!*

—¡Ja ha vingut! diuhen los richs

plens d' angúnia y de temor.

—¡Ay de naltres! plens de por

murmuran ab molts fatichs.

Ja los nostres enemichs

fan sentir son crit terrible.

Ja som al dia temible

de fera y cruèl venjança....

pró veyent tanta bonança

diuhen tots *sembla impossible!*

Las iglesias son tancadas,

los capellans tots s' amagan,

y en sos dors cors se propagan

las ideas mes malvadas.

Tots creuhen que ab flamaradas

y ab sanch lo poble insensible

acabará fer y horrible

la vinguda d' eixa NAU....

pero al veurer tanta pau,

tots diuhen: *sembla impossible!*

Y lo poble sempre honrat

dè fé y de bondat espill,

celebra alegre y sencill

tanta sort com l' hi ha tocat.

Per tot mostra plé de grat

sa alegría indescriptible,

y al veurer qu' es tant temible

lo que per ell és tant bó,

veyent dels altres la po,

diu rihent *sembla impossible!*

La República ha vingut

sens cap forta sacudida.

No s' ha gastat ni una vida,

ni cap desordre hi ha hagut.

Ella guarda ab son escut

la llibertat mes plausible,

y es tant bella y tan sensible,

que ab son mantell dona abrigh

tant al pobre com al rich

per mes que *sembla impossible!*

Guardém donchs ab gran valor

la dixta que avuy sentim.

Ab República vivim

que es l' objecte del amor

que 'ls honrats sentim al cor.

Previnguts, donchs, al terrible

cop, d' algun vil insensible,

estém, puig mes d' un babau

enveja tan bella pau,

per mes que *sembla impossible!*

SIMON ALSINA Y CLOS.

D. Alfonso de Borbon ha estat á Suissa.

¡Pobre xicot!

Qu' estudihi, qu' estudihi en aquell país,

las costums republicanas. A veure si 's cura

de la mania de ser rey.

A Madrid la gent de pelas compra armas

per defensar la seva propietat.

¡Qui ha tractat d' atacarla?

En fi: que s' arreglin.

Ja sabem que la república, arma á molta

gent.

L' Alcalde d' Alora, al véure's sorprés per sos administrats y volent salvar a tota costa 'l retrato de D. Amadeo, se l' amagá jahont d' rian?

A sota 'l llit: en lo puesto de la gibrelleta.

Lo ciudadá Carreras y Lastortras es l' únich que ha treballat dintre de la Diputació Provincial.

Si no hagués sigut per ell, ni menos s' hauria conegut qu' existís aquella corporació.

Quan sentí parlar de conspiració alfensina, ell que no tè res d' Homero, feu no obstant una riatllada homérica, que las parets tremolaren.

Després veyent que 'ls seus companys no feyan res, veyent que tots estavan aturrullats, y que perdía las nits inutilment, anant á las sessions, decidí emprendre la carrera de guerrero, porque 'l ciudadá Carreras ha seguit totas las carreras.

Y apenas el rubicundo Apolo sortia per orient, per la banda de Ponent lo rubicundo ciudadá Carreras anava á espantar arcaldes borregos y á desfer entorts y agravis, ab sa llarga humanitat montada á catall y al frente de una columna, no pas de periódich, sino de soldats.

Y durant las nits, mitj cansat per las fatigas del dia, passava l' estona enfilant párrafos mes ó menos eufónichs y rataplams, ab l' excusa d' enviarlos en forma de carta á un ciudadá diputat; pero ab l' intent clar y manifest de donarlos á l' Imprenta, porque aixó de publicar cartas particulars, en las quals un fá l' elogi de sí mateix y rebaixa als del costat pera semblar mes gran, no mes acostuman á verificarho los grans homes, ó aquells que passan de déu pams d' alsada.

L' Independencia proposá ab motiu d' aixó que 's tragués del frontis de la Diputació l' estatua ecuestre de Sant Jordi y s' hi coloués l' estatua ecuestre de D. Lluís Carreras y Lastortras.

Sembla que aquest pensament passarà endavant, quan l' autor del «Eter» y de «Cervantes, su vida sus obras» haja sortit al frente de la columna, no á espantar arcaldes, sino á matar carlins.

D' altra manera l' haurian de fer á péu y en l' acte de sobrevindrelhi la riatllada homérica.

EPICRAMAS

¡No sab tia 'l que 'm va di

l' altre dia 'l Pau Ambrós?

Qu' era un pecat d' alló grós

donarme tant al cusí.

A. F. O.

Preguntant á D. Ventura

quin ofici havia après,

respongué ab tota frescura:

—Jo! L' ofici de 'n Burgés.

P.

—Quan vaig sortir de Sant Pol

cap al Polo Nort, Bruguera,

no 'm vá devorar cap fiera,

y á fé que vaig voltar mol.

—Afortunat dels mes fins

has estat; pero no 'm guanyas:

jo he corregut las montanyas

sens ser menjat pèls carlins.

M. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han remés xaradas que van al torn y que publicarem quan las hi loqui los ciudadans Asomrol, Un esquitx, Noy Petit de Gracia, Lo noy de la mare, A. F. O. Un xiquet de Reus, y Lo Dimoni.

Noy petit de Gracia.—L' epigrama que 'ns envia es vert. Vosté es un noy que diu las cosas massa transparents.—Lo Dimoni.—'ls epigramas de vosté s' han de arreglar una miqueta. Tenen versos que fan rach.—Picaportas. En un número próxim mirarém de publicar son epigrama.—Pere Parera La campanada que 'ns envia ja la presum tothom. Es tant natural aixó de que un alfonsí, amo de un escriptori, despatxi á sos dependents federalis!.—Un Sarriánis. Los seus versos están bastant conformes y mirarém d' insertar-los próximament.—Mata. Transformanho una miqueta, ja vèu que l' hém complagut.—Un que no hi era.—Aprofitém ab molt gust alguns dels seus epitalis: mil gracias.—Un beneyt del cabàs.—L' hi agrahim los seus versos, mirarém de publicarlos aviat.—Un trempat.—Are vá lo que 'ns demana. Lo Sr. Trempat fou l' únich qu' endaviná la difícil xarada ra-fa-tò que anava en un dels passats números. ¡Está content?—Ciudadá F. G. y T. A n' als cantars de vosté hi falta aquell jaleo que té de distingir aquest género.—Ciudadá A. F. O.—Mil gracias per lo que 'ns envia. Ja vèu que mirarem de complaure'l.—Ciudadá Boixompifaig.—Ab me! gust publicuem la seva endavinalla.

SOLUCIÓ

—En dos minuts l' he trobada.

—¡Y a mi que me cuenta Usté?..

—Home veurá, l' hi diré:

veji si diu MAS-CA-RA-DA.

Han remés la solució exacte los ciudadans Nostra Quirlus; Picaportas; Pau Nagas de Olot; Boixompifaig; Asomrol; Miquel Arpa y Llofriu; Un cómic de Horta; Lo noy de la Mare; Lo montanyés; Mingo Farré; Mero Grabat; y Nela.

ENDAVINALLA.

Sens tenir cara tinch boca,

pro no menjo poch ni molt:

sens ser tró, sens ser petardo

sovint causo un gran soroll.

Sens ser creu ni escapularis

ni rosaris sent tampoch,

avuy com avuy me portan

molts ministres del senyor.

BOIXOMPIFAIG.

(La solució en lo próxim número.)

XARADA

I.

¡Ay del soldat quant sent prima

si no mou son *há* y segona,

y ay del burro si ab *há* y tres

de son pas no se vol monre:

ab sa segona lo jefe,

lo nas del soldat ne trompa,

y si 's prima tersa y dos

bastó al ruch, veurás com corra.

Dos tercera y una a,

se ho diu una planxadora

y las mateixas ab o,

un cantant de molta nota.

Quant jo n' era petitet

¡casi m' sembla que un s' hi trobal

m' enfiaba á dalt del tot

y vingui menjarne pomas.

A. F. O.

II.

Há dos molt ó *há* dos poch;

mes si surto del *to'al*

y arreglo mon *hu* tal qual,

te veuré tres dos, ijo t' *toch!*...

Si vas á Cuba, allí iré,

lo qu' e per lluny no m' espantas.

Vull sentir tres dos, com cantas

—Tinch aquet gust... que hi vols fé!

A. F. O.

(Las solucions en lo próxim número.)

BUSTOS DE LA REPÚBLICA de tamanyo natural, imitació á marmol y bronze. Se venen casa Lopez, editor, á 40 rs.

I. Lopez, editor, Rambla, 30.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.